

Sygn. akt IX Ka 1341/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Chałoński Sędziowie: SSO Aleksandra Babilon-Domagala

SSO Andrzej Ślusarczyk (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Kraski

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2015 roku

sprawy **I. T. (1) i K. T.**

oskarżonych o przestępstwo z art. 90 Ustawy Prawo Budowlane z dn. 7.07.1994r.
z późn. zm. (Dz. U. z 2000 r. Nr 106, poz. 1126)

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżoną I. T. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim

z dnia 18 czerwca 2014 roku sygn. akt II K 1413/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od oskarżonej I. T. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 110 (sto dziesięć) złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję;

III. kosztami procesu związanymi z apelacją prokuratora obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 1341/14

UZASADNIENIE

1. **I. T. (1)** została oskarżona o to, że:

w bliżej nieustalonym dniu w miesiącu kwietniu 2012 roku w O. Św. w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym sprawcą bez wymaganego pozwolenia na budowę uzyskanego w Wydziale Architektury i Budownictwa Starostwa Powiatowego w O. Św. i uzgodnienia z Wojewódzkim Urzędem Ochrony Zabytków wykonała prace budowlane na działce nr ewid. 4/8 przy ul. (...) polegające na budowie obiektu o wymiarach 10,5 metra szerokości i 17 metrów długości składającego się ze słupów drewnianych połączonych ze sobą w górnej części rusztem drewnianym poziomymi ścianami wypełnionymi drewnianymi ramami, osadzonego na kamiennej posadzce z zadaszonym wejściem do obiektu oraz kamiennych schodów do drugiego wejścia do tego obiektu,

tj. o przestępstwo określone w art. 90 Ustawy Prawo Budowlane z dn. 07.07.1994r. z późn. zmianami Dz.U. z 2000r. Nr 106, poz.1126.

1. **K. T.** został oskarżony o to, że:

w bliżej niestalonym dniu w miesiącu kwietniu 2012 roku w O. Św. w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym sprawcą bez wymaganego pozwolenia na budowę uzyskanego w Wydziale Architektury i Budownictwa Starostwa Powiatowego w O. Św. i uzgodnienia z Wojewódzkim Urzędem Ochrony Zabytków wykonała prace budowlane na działce nr ewid.4/8 przy ul. (...) polegające na budowie obiektu o wymiarach 10,5 metra szerokości i 17 metrów długości składającego się ze słupów drewnianych połączonych ze sobą w górnej części rusztem drewnianym poziomym ścianami wypełnionymi drewnianymi ramami, osadzonego na kamiennej posadzce z zadaszonym wejściem do obiektu oraz kamiennych schodów do drugiego wejścia do tego obiektu,

tj. o przestępstwo określone w art. 90 Ustawy Prawo Budowlane z dn. 07.07.1994r. z późn. zmianami Dz.U. z 2000r. Nr 106, poz.1126.

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2014r. Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim w sprawie sygn. akt II K 1413/12 orzekł:

I. oskarżonego K. T. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z art. 90 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. prawo budowlane (Dz.U. z 2006r. Nr 156,poz.1118 z późn. zm.) i kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa ;

II. na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie karne przeciwko oskarżonej I. T. (1) o czyn zarzucany jej aktem oskarżenia z art. 90 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. prawo budowlane (Dz.U. z 2006r. Nr 156,poz.1118 z późn. zm.) przy wyeliminowaniu, iż działała wspólnie i w porozumieniu z ustalonym sprawcą warunkowo umorzył na okres próby 1 roku;

III. na podstawie art. 67 § 3 kk orzekł od oskarżonej I. T. (1) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 500 złotych tytułem świadczenia pieniężnego;

IV. na podstawie art. 629 kpk zasądził od oskarżonej I. T. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem kosztów sądowych.

Apelację od wyroku wywiedli prokurator oraz oskarżona .

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok w części odnośnie pkt. I na niekorzyść oskarżonego K. T..

Powołując się na przepisy art. 427 kpk i art. 438 pkt 2 i 3 kpk i art. 437 § 2 kpk wyrokowi temu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, w szczególności art. 2 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 366 kpk mającą wpływ na treść wyroku, a polegającą na wychodzącym poza zakres swobodnej oceny dowodów sprzecznym z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, daniu wiary wyjaśnieniom podejrzanych w zakresie, że K. T., nie wiedział i nie uczestniczył w procesie decyzyjnym podjęcia budowy obiektu o wymiarach 10,5 metrów szerokości i 17 metrów długości ze słupów drewnianych połączonych rusztem drewnianym w górnej części, ścianami wypełnionymi drewnianymi ramami, osadzonego na kamiennej posadzce z zadaszonym wejściem i kamiennymi schodami w O. Św. w sytuacji, gdy z treści wyjaśnień podejrzanych wynika, że taką wiedzę posiadał,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na treść rozstrzygnięcia, a wyrażający się w niesłusznym uznaniu, że skoro K. T. w spółce cywilnej (...) zajmował się sprawami finansowymi i informatycznymi oraz działalnością firmy na terenie K., to nie uczestniczył w procesie decyzyjnym dotyczącym podjęcia budowy obiektu o wymiarach 10,5 metrów szerokości i 17 metrów długości ze słupów drewnianych połączonych rusztem drewnianym w górnej części, ścianami wypełnionymi drewnianymi ramami, osadzonego na kamiennej posadzce z zadaszonym wejściem i kamiennymi schodami w O. bez wymaganego zezwolenia na budowę i uzgodnienia z Wojewódzkim Urzędem Ochrony Zabytków w K. i nie popełnił przestępstwa - w sytuacji, gdy zgromadzone w sprawie dowody oceniane we wzajemnym powiązaniu ze sobą wskazują, że przed rozpoczęciem budowy oskarżony miał o przedsięwzięciu wiedzę i zgodził się na tego rodzaju budowę wyczerpując tym samym ustawowe znamiona tego przestępstwa.

Podnosząc te zarzuty prokurator wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej pkt. I i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Ostrowcu Św. do ponownego rozpoznania.

Oskarżona I. T. (1) w swojej apelacji podniosła zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu przez Sąd, iż konstrukcja drewniana została rozebrana wskutek oględzin nadzoru budowlanego oraz uznaniu tej konstrukcji za obiekt budowlany służący do organizacji imprez. Podniosła również zarzut błędnej oceny dowodów co do uznania za wiarygodne zeznań tych świadków, z których wynikało, że organizowała przyjęcia okolicznościowe.

W konkluzji wniosła o zmianę wyroku i uniewinnienie jej od zarzucanego jej czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Obie apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie jako, że były oczywiście bezzasadne .

Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Słusznie postąpił uznając, że oskarżona I. T. swoim zachowaniem wyczerpała dyspozycję przestępstwa z art. 90 ustawy prawo budowlane. Poprzez wykonanie drewnianej konstrukcji doszło do skonstruowania obiektu budowlanego - budowli stanowiącej całość techniczno-użytkową w rozumieniu art. 3 pkt.1 b. ustawy.

Konstrukcja składająca się z drewnianych słupów połączonych ze sobą została w sposób trwały złączona z gruntem. Sąd I instancji dokonując ustaleń w tym zakresie, poczynił je w oparciu o prawidłową interpretację tego określenia. W tym miejscu jeszcze raz trzeba podkreślić, że wykonanie fundamentu - nie jest cechą determinującą trwałość związania obiektu z gruntem. Chodzi tu o takie fizyczne złączenie, które musi być na tyle trwałe, aby pozwalało na bezpieczne korzystanie z obiektu i opierało się czynnikom atmosferycznym. W tym przypadku sposób połączenia drewnianej konstrukcji – do odpowiednio przygotowanego uprzednio podłoża – w postaci kamiennej posadzki – poprzez zastosowanie łącz stalowych uzasadnia przyjęcie trwałego związania z gruntem.

Z tego powodu nie można podzielić stanowiska oskarżonej jakoby konstrukcja przez nią stworzona była tymczasowym obiektem budowlanym – w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy prawo budowlane, na który zgodnie z art. 29 pkt 1 ust. 12 nie jest wymagane uzyskanie pozwolenia na budowę. W tym miejscu mimo, że nie jest to konieczne z perspektywy zakresu postępowania to jednak zasadnym wydaje się przypomnienie, że na wybudowanie tymczasowego obiektu budowlanego (tymczasowej budowli) zgodnie z art. 30 pkt 1 ustawy wymagane jest dokonanie zgłoszenia. Zaniechanie tego obowiązku i przystąpienie do wykonywania robót rodzi tak samo dla inwestora odpowiedzialność karną z tego samego przepisu (art. 90). Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I instancji, w zakresie ustaleń, które dotyczą przeznaczenia obiektu . Sąd prawidłowo postąpił nie dając w całości wiary wyjaśnieniom oskarżonej jakoby obiekt miał służyć tylko i wyłącznie wizycie prezydenta w dniu 30 czerwca. Nie jest prawdą, że skargi mieszkańców mogły dotyczyć wyłącznie okresu między 30.06.2012r. a 4.07.2012r. Obiekt został skontrolowany już w kwietniu, a więc znacznie wcześniej przed przyjazdem prezydenta, zaś drewniana konstrukcja nie mogła być zdemontowana w dniu 4 lipca skoro w dniu 19 lipca pracownicy Państwowego Inspektoratu Budowlanego dokonali oględzin i wówczas konstrukcja ta w dalszym ciągu istniała (k.7-11). Bez znaczenia jest to czy była wówczas pokryta brezentowym dachem i czy były pod nią ustawione stoły i ławy. Sąd trafnie przyjął, że skoro konstrukcja ta nie została zdemontowana niezwłocznie po imprezie z udziałem prezydenta lecz dopiero po oględzinach (...) to, nie była ona zrobiona tylko i wyłącznie dla potrzeb, absolutnie jednej imprezy lecz z zamiarem jej późniejszego wykorzystania dla obsługi różnego rodzaju imprez okolicznościowych.

Logika powyższych faktów czyni powyższy wniosek oczywistym i znajduje potwierdzenie w zeznaniach przesłuchanych świadków, których wiarygodność oskarżona starała się podważyć .

Nie bez znaczenia dla prawidłowej oceny przeznaczenia obiektu jest zmienne stanowisko oskarżonej. W trakcie pierwszych oględzin (...) oskarżona twierdziła, że drewniana konstrukcja – stanowi obiekt małej architektury, bowiem jest pergolą służącą do obsadzenia przez pnącza. Następnie zmieniła stanowisko twierdząc, że był to tymczasowy

obiekt budowlany. Takie zmienne stanowisko świadczy o tym, że starała się po fakcie za wszelką cenę ucelować w odpowiedni przepis prawa budowlanego, który zwalniałby ją z odpowiedzialności karnej.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia poczynione przez Sąd I instancji jako, że stanowią one konsekwencję dokonanej w sposób prawidłowy oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów oraz prawidłowej oceny prawnej przestępczego zachowania oskarżonej.

Apelacja oskarżonej nie zawiera takich argumentów, które mogłyby oceny te podważyć.

Sąd Okręgowy podziela również stanowisko Sądu I instancji w kwestii warunkowego umorzenia postępowania. Nie wydaje się koniecznym aby zasadności zastosowania tej instytucji poświęcać zbyt wiele uwagi skoro wyrok w stosunku do oskarżonej nie był zaskarżony przez prokuratora, w związku z czym nie jest możliwa jego zmiana na niekorzyść oskarżonej przy jednoczesnym braku podstaw do uniewinnienia.

Sąd Okręgowy nie znalazł również podstaw do uwzględnienia apelacji prokuratora wniesionej na niekorzyść K. T..

Wina oskarżonego nie może opierać się na domniemaniu opartym o zasady doświadczenia życiowego czy też logiki. Musi ona wynikać z konkretnych dowodów, których w sprawie nie było. Nie jest możliwe przyjęcie sprawstwa oskarżonego, w sytuacji gdy wina pozostaje nieudowodniona i wynika ona jedynie z mniejszego lub większego prawdopodobieństwa.

Sąd I instancji słusznie postąpił uznając, że w sprawie brak jest dowodów pozwalających w sposób pewny i jednoznaczny uznać oskarżonego za inwestora w sytuacji gdy zarówno z jego wyjaśnień jak i wyjaśnień jego żony jednoznacznie wynikało, że do jego obowiązków nie należały inwestycje i nie on zajmował się nieruchomością położoną w O., na której rzadko przebywał. Jego wyjaśnienia, z których wynika, że nie podejmował decyzji dotyczącej realizacji inwestycji o którą dotyczy spór, ani jej nie nadzorował nie zostały obalone żadnym konkretnym dowodem, który mógłby podważyć wiarygodność jego stanowiska. Jeżeli faktycznie do jego kompetencji jako współnika należały sprawy finansowo informatyczne, to w tej sytuacji trudno jest przypisać mu winę przy braku dowodów, które by ją potwierdzały.

To, że był on współnikiem nie jest wystarczającą okolicznością do przypisania mu sprawstwa bowiem odpowiedzialność karna oparta jest na zasadzie indywidualizacji winy, a nie na zasadzie odpowiedzialności zbiorowej. Argumentacja Sądu Rejonowego zawarta w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jest trafna i zasługuje na uwzględnienie. Nie ma potrzeby ponownie jej przytaczać w sytuacji gdy apelacja prokuratora ma wyłącznie charakter polemiczny.

Mając powyższe na uwadze obie apelacje uznano za oczywiście bezzasadne i na zasadzie art. 437 § 1 kpk zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

O kosztach procesu związanych z apelacją prokuratora orzeczono na zasadzie art. 636 § 1 kpk, zaś o kosztach dotyczących I. T. na zasadzie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk.

SSO Marcin Chałoński SSO Andrzej Ślusarczyk SSO Aleksandra Babilon Domagała